

T. C. Lang
A Lámpás nyomában
- részlet -

1. fejezet: A találkozás

Késő estére járt az idő. A zajok fokozatosan elhaltak, az észak-amerikai nagyváros nyugovóra tért.

Már rég elmúlt záróra, azonban Sarah még mindig az étteremben vesztegelt. Tekintetét még egyszer végigjáratta a termen: az ablakokon egyetlen apró piszkot sem lehetett találni, a bejárat mellett a zenegép fényesre suvikszolva várta, hogy szolgáltatassa a vendégeknek a talpalávalót, a bögrék és a kanalak a pulton sorakoztak, a székek az asztalokra fordítva pihentek, a kék-sárga járólapos padló pedig itt-ott még nedvesen csillogott.

„Nicky és Mandy dolga lesz leszedni a székeket és megteríteni, én mára végeztem. Most pedig irány haza!” – gondolta.

Kinyílt a hátsó ajtó. Egy szőke fej tűnt fel a résben.

– Csak pár percig tartott, amíg kivittem a szemetet, mégis teljesen átfagytam – dörzsölte kezeit Bridget.

– Azt mondják a tudósok, hogy globális felmelegedés van, mi meg itt vacogunk!

– Majd nyáron visszasírod ezt az időt! De mégis mit vársz, hiszen október van!

– Mit? Jobb időt! Talán egyszer délre költözöm, ahol mindig meleg van... Most viszont, ha nem akarom, hogy jégcsap váljon belőlem a félórás gyalogút alatt, bizony bele kell bújnom a kabátba! – biggyesztette le a száját Sarah, majd megfogta a

felmosó vödört, kisurrant hátul, és kiloccsantotta a tartalmát az étterem mögé. Gőzölgött az út, ahol a forró víz érte.

Sötétség borított mindent, csupán egy lámpa pislákol az ajtó felett, melynek fénye kísérteties hangulatot kölcsönzött a szűk sikátnak. Valahol a közelben egy sziréna jajdult fel fájdalmasan éles hangján. A lány nem foglalkozott vele; túl sűrűn lehetett hallani egy-egy mentő vagy rendőrautó baljóslatú vijjogását. Tisztában volt azzal, hogy nem a legbiztonságosabb környéken lakik és dolgozik.

Már alig várta, hogy hazaérjen, és bebújjon a meleget nyújtó dunyha alá. Nagy forgalmat bonyolítottak aznap, alaposan elfáradt. Úgy vélte, igazán megérdemel egy nagy alvást és pár nap pihenőt.

Ahogy ment vissza a vödörrel, az ajtó beragadt, alig bírta kinyitni.

– Te, Bridget, szólnunk kell Duke-nak, hogy csináljon valamit ezzel az ajtóval, mert egyszor kinn maradunk!

– Vagy csak edzenünk kéne! – mutatta nevetve a bicepszét a másik lány. – Na, vedd a kabátod, aztán induljunk!

Sarah, miután betette a vödört és a felmosót a helyére, a szekrényéhez ballagott. Kioldozta, majd a szennyestartóba dobta fehér kötényét, kék szoknyájára egy kényelmes farmert húzott, klumpáját egy barna bakancsra cserélte, belebújt egy bordó garbóba, magára húzta a térdig érő, barna bőrkabátját, és már indult is kifelé. Ezalatt Bridget dideregve várta barátnőjét az ajtó előtt. Miután Sarah beütötte a riasztó kódját, a szőke lány ráfordította a kulcsot.

– Fáznak a fülcimpáim – mondta Sarah, és kiengedte az addig kontyba fogott, hosszú, sötét haját. Előrehajolt, kicsit megdörzsölte a fejbőrét, majd egy nagy lendítéssel hátravetette a dús hajzuhatagot. – Így mindjárt jobb! Nincs is szükségem sapkára, jól melegít ez is!

– Nézd, milyen gyönyörűek a csillagok! – lelkesedett útközben Bridget. – Nem is baj, hogy nem világít minden lámpa, így jobban látszik a ragyogásuk.

– Aha – mormogta maga elé meredve Sarah.

Mit érdekelte őt az égbolt, amikor már így is csillagokat látott a kimerültségtől!

– Nem is néztél fel az égre...

– És jobban tennéd, ha te is a lábad elé figyelnél! – kuncogott, amikor barátnője egy pocsolóba lépett.

Bridget morcosan bosszankodott.

– Na, beáztam. Még jó, hogy csak eddig kell jönnöm – állt meg a sarkon. – Akkor szabin leszel?

– Igen. Már nagyon rám fér! Holnap semmit nem fogok csinálni! Ki sem dugom az orromat az ágyból, fel sem öltözöm! Még a pizzát is a paplanba bugyolálva fogom befalni!

– Pizza, hálóing... Csak nem azt a helyes pizzafutárt szándékozol elcsábítani?

– Mi? Tomot? Ne viccelj, az még csak egy kölyök!

Sarah felidézte magában Tom nyúlánk természetét, szőke haját, kék szemét, kisfiús mosolyát, szikrázóan fehér, tökéletesen szabályos fogsorát, mély, zengő hangját.

Minden lány álma!

Ám ő elhatározta, hogy többé nem kezd a hozzá hasonló, elbűvölően jóképű, simulékony modorú, fiatal srácokkal, mert legutóbb pont ezzel a típussal égette meg magát. Azért néha egy kis flörtöt engedélyezett magának vele, de a három lépés távolságot mindig tartotta.

– Kölyök? Huszonöt éves!

– Igen, azért mondtam.

– Drágám, épphogy betöltötted a huszonegyet!

– És?

– Pont illene hozzád korban! Ráadásul biztosan tudna szerezni pár ingyen pizzát.

– Azért, mert szeretem a tejet, attól még nem tartok a hűtőben egy tehenet!

– Jól van, egy pont neked – nevetett Sarah barátnője. – Egyébként nem azt mondtam, hogy menj hozzá feleségül. Csak jól ki kéne pókhálóztatnod vele!

– Na de Bridget!

– Ne legyél már ilyen prűd! De rendben, legyen, ahogy akarod! Mindenesetre én mosom kezeimet; megpróbáltam beszélni veled az érdekében. Azért remélem, nem sopánkodsz már Jeff miatt!

– Nem, már jól vagyok. A cuccai még nálam vannak. Azt mondta, valamelyik nap felugrik értük.

– A történetek után én már biztos kidobtam volna őket. Várj csak, hogyhogy „azt mondta”? Te felhívtad?! – Sarah a földet bámulta, és mélyen hallgatott, azonban Bridget nem hagyta annyiban. – Drágám, megbeszéltük, hogy erős leszel, és nem teszed meg!

– Csak azért hívtam, hogy megkérdezzem, mikor jön a holmijáért, mert már idegesít, hogy ennyi idő elteltével még mindig nálam van! Másról nem is beszélünk! És már nincs is miről! – fogta védekezőre Sarah. Legszívesebben elmenekült volna a fejmosás elől, ám amint a hazafelé vezető út irányába tekintett, inába szállt a bátorsága. Az utcán egy teremtett lélek se járt, és pusztán elvétve világított egy-egy lámpa. Inkább hagyta, hadd dorgálja még Bridget.

– Ismételd utánam: jobbat érdelek Jeffnél!

– Jobbat érdelek Jeffnél – suttogta Sarah.

– Kicsit meggyőzőbben!

– Jobbat érdelek Jeffnél – mondta ezúttal kicsit hangosabban.

– Már majdnem elhittem.

– Jobbat érdelek Jeffnél! Jobbat érdelek Jeffnél! Jobbat érdelek Jeffnél! – kiabálta egyre erőteljesebben. És már ő maga is elhitte.

– Akkor keressen egy jobbat, de mi aludni szeretnénk! – szólt ki mérgesen valaki az egyik ablakból.

A lányok először megszeppentek, majd önfeledt kacagásban törtek ki.

– Nos, rám vár George, és neked is tovább kéne menned, ha még ma haza szeretnél érn.

– Igen – nyögte bizonytalanul Sarah, és idegesen pislogott a hazairányba.

– Jó éjszakát! Vigyázz magadra!

– Jó éjt! Akkor jövő héten találkozunk! – indult el végül.

Mindig is nagy volt Sarah szája, mások előtt igyekezett rettenthetetlennek tűnni, ám belül, a lelke mélyén csak egy átlagos, ijedős lány volt. Szívből utálta a délutános műszakot, mert utána a sötétben egyedül kellett megtennie a hazavezető, hosszú távot.

Márpedig az éjszakák meglehetősen veszélyesek voltak azon a hírhedt környéken egy egymagában ballagó, fiatal nő számára. Pár naponta akadt egy betörés, a lopások szinte mindennaposak voltak, előző héten még egy késelés is történt.

Azért megnyugtatta a tudat, hogy a táskájában ott lapul egy gázspray. Nem mintha valaha is használnia kellett volna.

„Te jó ég, a táska! – ötlött hirtelen az eszébe. – Ott maradt a szekrényben!”

Megállt. Tipródás közben erősen törte a fejét, mitévő legyen.

Menjen vissza Bridgetért, és nyitassa ki vele az éttermet?

Megtapogatta a kabátját, átkutatta a zsebeit. A lakása kulcsát és a tárcáját megtalálta.

„Nincs benne semmi nélkülözhetetlen. Amúgy is félúton járok. És biztos George sem örülne, ha kiugrasztanám a barátnőjét

az ágyból. Majd holnap elugrok a táskáért. Vagy holnapután” – morfondírozott.

Már látszott a lakása erkélye. Nem szeretett ott lakni. A régi, megszürcült épület falairól a vakolat több helyütt lepotyogott. Néhány héttel azelőtt csőtörés volt a házban, és napokig nem volt víz. Előző télen a kazán romlott el. Éppen akkor, amikor beköszöntött az igazi, csontig hatoló hideg. Az ablakon is átfújta a szél.

Többször elgondolkozott már azon, hogy közelebb kellene albérltet keresnie Duke Falatozójához, és Jeff emlékétől is szabadulni akart, azonban számára túl drága volt a lakáspiac választéka.

– Ó, Jeff! – sóhajtotta szomorúan.

*

Már két éve voltak együtt, amikor Jeff azt mondta, beszélni szeretne vele. Ő majd’ kiugrott a bőréből örömeiben, azt hitte, megkéri a kezét. Éppen ezért hidegzuhanyként érte a javaslata, miszerint szüneteltessék a kapcsolatukat, mert szabadságra, nagyobb mozgástérre van szüksége. Sarah megalázottan belement.

Napok, hetek teltek el, anélkül hogy a fiú jelentkezett volna, ellenben ő többször is felhívta. Hol könyörgött neki, hogy fogadja vissza, hol azzal fenyegette meg, hogy elégeti a nála hagyott holmiját. Ám Jeff csak nem jött. Egy idő után már a telefont se vette fel. Ráadásul az a hír járta, hogy másik barátnője van. A lány teljesen összetört.

Néhány hónappal később, amikor Sarah már majdnem túltette magát a történeteken, egy nagy csokor rózsával a kezében megjelent Jeff. Átkozta magát, amiért elengedett egy ilyen lányt, és szánta-bánta minden bűnét. A lány pedig félretéve minden

büszkeségét, megbocsájtott, és repesett az örömtől, mert visszakapta szerelmét. Jeff rögtön oda is költözött hozzá.

Az idill nem egészen egy hónapig tartott, amikor a fiúnak a leghetetlenebb időpontokban érkeztek titokzatos telefonhívásai, majd Sarah egyszer munka után arra ért haza, hogy Jeff a konyhaasztalt nem rendeltetésszerűen használja – méghozzá Bettyvel, Sarah apai ági unokahúgával. Az óta a bizonyos nap óta a lány képtelen volt a konyhaasztalnál enni.

Állítólag az után melegedtek össze, hogy Jeff „szabadságra ment”, Betty pedig megvigasztalta – mint utóbb kiderült, meglehetősen sikeresen. Nem akartak fájdalmat okozni Sarah-nak, ezért hamar véget vetettek a viszonynak, még mielőtt a lány rájöhethetett volna. Ám nem bírták sokáig egymás nélkül.

A konyhai incidens után pár héttel összeházasodtak, Sarah pedig ismét kiborult; Bridget tartotta benne a lelket.

Azóta eltelt közel fél év, és a lány kezdte úgy érezni, hogy ennek így kellett történnie. Azt azonban elhatározta, hogy a szépfiúkkal egyszer s mindenkorra leszámol.

Néha viszont azon kapta magát, hogy jóképű, ám teljesen idegen srácokat figyel, és mindenféle ábrándokat sző köréjük, melyek általában az ágyban végződnek. Bridget viccesen csak elvonási tüneteknek nevezte ezeket a fantáziálásokat.

Sarah ilyenkor mindig nagyon elszégyellte magát, elvégre ő nem tartozott a könnyűvérű lányok közé. Talán ez is közrejátszott kapcsolata zátonyra futásában.

Korábban el sem tudta képzelni, hogy fél év önmegtartóztatás után mennyire fog hiányozni neki a testi szerelem!

*

Időközben a csillagok bújócskát játszva egy vastag felhő mögé rejtöztek, megszüntetve azt a kis fényt is, mellyel eddig

szolgáltak. A lánynak a hátralévő útszakaszt teljes sötétségben kellett megtennie.

Az eső is rázendített.

„Még ez is!” – mérgelődött magában.

Már csak a sikátorba kellett befordulnia, onnan lehetett bejutni a házba. Ő a hatodikon lakott, egy egyszobás kis lyukban.

Amikor a sarokhoz ért, elő akarta kotorni zsebe mélyéről a kulcsát, ám amint felnézett, megtorpant. A sötétben két, bizalomgerjesztőnek semmiképpen nem nevezhető alakot pillantott meg. Az egyik rugdosott és ütlegelt egy másikat, aki a földön fekvve, ellenállás nélkül tűrte a támadást.

Sarah fülei elkezdtek zúgni, képtelen volt összefüggően gondolkodni. Inkább ösztönei, semmint az esze által vezérelve a falhoz tapadt, nehogy észrevegyék. A másodpercek előrehaladtával egyre inkább eluralkodott rajta a kétségbeesés.

„Jaj, istenem, most mit csináljak?” – kérdezte az égre tekintve, ám az Úr nem méltatta válaszra.

Akaratlanul is a gázsprayért nyúlt, és halálra rémült, amikor eszébe jutott, hogy nincs nála a táskája, így az önvédelmi eszköz sem.

Pont akkor, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá!

A rendőröket sem tudta értesíteni; a mobilja is abban volt.

Más rögtön elillant volna – neki is átvillant az agyán –, de nem akarta otthagyni azt a szerencsétlen embert. Egyfajta belső késztetést érzett arra, hogy segítsen neki.

Úgy vélte, hiányzik egy kereke, hogy ilyen gondolat cikázott át az agyán, azonban ha elfajulnak a dolgok, akkor ő az egyetlen, aki közbeléphet!

De ugyan milyen esélye lenne neki, egy védtelen, törékeny nőnek egy megtermett, adrenalin-túltengéses férfival szemben?

A támadó kezében egy kés pengéje csillant meg.

A lány ettől tartott. Tanácstalanul nézett körül, hátha akad segítsége, ám a közelben csupán egy menekülő patkányt látott, azzal pedig nem sokra ment. Megfordult a fejében, hogy neki is követnie kéne a rágcsgáló példáját.

De nem! Nem hagyhatja ott azt a nyomorultat!

Tekintete az egyik közeli kukából kiálló öreg, lyukas serpenyőn állapotodott meg. Nesztelenül odalopakodott, és óvatosan kihúzta. Jó erősen megmarkolta mindkét kezével, és behunyta a szemeit, hogy bátorságot gyűjtsön.

„Én megőrültem! Biztosan nem vagyok normális!” – rázta közben a fejét, mintha ő maga sem akarta volna elhinni, mire készül. Vett egy mély levegőt, hogy pszichikai megfélemlítést alkalmazva hatalmas csatakiáltással kivesse magát a konténerek mögül.

Mihelyst kiugrott, pár házzal odébb megszólalt egy rendőrautó szirénája. A sikoly a torkán akadt. Nem tudta eldönteni, hogy a rosszarcú alaktól vagy a síri csendbe hasító vijjogástól ijedt-e meg jobban.

A támadó a halálra vált lányra ügyet sem vetve rohant el. Talán fel sem fogta, hogy van ott valaki, pedig még fel is lökte a nagy sietségben.

A serpenyő kiesett Sarah kezéből, kongása a járdán eltörpült a járőrautó hangjához képest.

A sziréna egyre távolabbról szólt. Nem oda riasztották a rendőrt, csak jókor, jó helyen kapcsolta be a megkülönböztető jelzést.

A lány szíve vadul kalapált, szüksége volt pár pillanatra, hogy felborzolt idegei lecsillapodjanak.

Szája szélét harapdálva mustrálta a földön heverő alakot.

Mégiscsak meg kéne néznie, életben van-e...

Ismét magához vette a serpenyőt, és csendesen közelített az idegen felé, aki nem mozdult. Semmilyen életjelet nem adott.

Sarah-nak a sötétben alig sikerült kivennie a körvonalát. Finoman megbökte a serpenyő nyelével a kezét – legalábbis remélte, hogy azt találta el –, majd fürgén odébb ugrott.

Semmi reakció.

Még közelebb merészkedett. Kitapogatta az idegen fejét.

„Rövid a haja, erős az álla, valószínűleg férfi” – vonta le a következtetést. Feje állásából úgy tűnt, hason fekszik.

A lány a férfi arcáról a nyakára csúsztatta a kezét, és három ujját az ütőerére helyezte. Vert a szíve, karján pedig érezte a lehetét.

– Hál’ isten! – szusszantotta megkönnyebbülten.

Már húzta el a kezét, amikor az idegen egy hirtelen mozdulattal megragadta a csuklóját. Ő ijedtében hátrahőkölt, és torkaszakadtából sikított.

Senki nem dugta ki a fejét, hogy megkérdezze, mi történt. Ilyenkor az emberek a függönyöket is még jobban összehúzzák, hogy véletlenül se legyenek tanúi olyasminek, ami veszélybe sodorhatja őket. Szomszédai a „ne szólj szám, nem fáj fejem” elvének hívei voltak. Ha nem látnak semmit, akkor nincs miről beszélni. Ha pedig nem beszélnek, bajba sem kerülnek.

A lány keze könnyedén csusszant ki a földön fekvő ember gyenge szorításából. Hanyatt esett, és rákjárásban hátrált. Amikor látta, hogy a férfi nem közelít felé, akkor állt csak meg.

A falnak támasztotta a hátát, nem mert mozdulni. Le sem vette a tekintetét a fekvő alakról – illetve arról a pontról, amelyről azt vélte, hogy a férfi az –, csak várt. Fülében visszhangzott szívének minden egyes dobbanása. Először szaporán, majd egyre lassabban.

Sarah nem tudta, mennyi idő telhetett így el, talán öt perc, de az is lehet, hogy fél óra. Egy örökkévalóságnak tűnt.

Közben az eső elállt, és a csillagok félénken kikandikáltak a felhők mögül.

A lány szeme egész jól hozzászokott a sötéthez, és a dagadó hold gyenge fénye is segített, hogy jobban kivehesse az alakot.

„Te jó ég, hiszen meztelen! – lepődött meg. – Lehet, hogy egy beteges szatír!”

Ezek után még annyira se merte megközelíteni.

Végül összeszedte minden bátorságát, és feltápáskodott. Elgémberedett végtagjai alig akartak engedelmeskedni neki.

„Ha most futnom kell, akkor végem!” – harapott rossz szokásához híven ismét a szája szélébe.

A bejárati ajtó felé vánszorgott. Remegett a keze, ahogy a kulcsot kihalászta a kabátja zsebéből.

Visszapillantott a mezítelen alakra.

A férfi úgy feküdt a hideg aszfalton, mint egy mesterien megmunkált, ókori görög szobor. Olybá tűnt, mintha a csillagok csak rá vetették volna sápadt fényüket.

Sarah megbabonázva nézte a jelenést, amikor az idegen megmozdult, és felemelte a fejét.

– Kérlek, segíts! – suttopta.

A lány megremegett az ijedelemtől. Mielőbb el akart onnan tűnni, lépett is kettőt, aztán megtorpant. Megállította a lelkiismerete. Összeszorította a szemeit az erős gondolkodásban.

„Az utcán biztos megfagyna reggelig. Nem hagyhatom itt! Mégis csak egy ember! – győzködt magát. Egymást kergették a gondolatok a fejében. – Telefonom nincs, fülke a közelben nincs, mentőt nem tudok hívni. A szomszédokat hiába verném fel álmukból, senki nem engedne be késő éjszaka. Még azt hinnék, be akarok törni. Talán még rám is lőnének! Nincs más megoldás...”

– A francba! – szitkozódott hangosan, majd megfordult.

Közben a férfi megpróbálta összeszedni magát. A könyökét és a lábait maga alá húzta, feltérdelt, azonban menten visszarogyott.

– Rendben, segítek. – Sarah hangja legalább annyira remegett, mint a teste. – De amennyiben egy szatír vagy, figyelmeztetlek, hogy van nálam egy serpenyő, és rávágok a mutogatnivalódra, ha ide akarsz dugni!

– Nincs kecskelábam – suttogta az idegen arccal a földnek. Érezni lehetett, hogy minden szó kimondása nehezebbre esik.

– Micsoda?

– Nincs kecskelábam, mint a szatíroknak. És szarvam sincs.

Időközben felhők úsztak a csillagok elé, és ismét sötétség borult a sikátorra. A lány nem tudta kivenni a férfi arcának vonalait, ezért meglehetősen bután nézett arra, amerre a szeméit sejtette.

Miért keverte ide az idegen a görög mitológiát? Hiszen ő nem olyan szatírról beszélt az imént!

– Jól elintézték. Fel tudsz állni? – kérdezte egy árnyalattal barátságosabban, miközben bizalmatlanul közelített a serpenyővel a férfi felé.

– Egyedül nem – felelte amaz, viszont már ki tudta nyújtani a karjait, így félig ülő pozíciót vett fel.

Sarah izzadt tenyerében csúszkált a serpenyő nyele, de azért készenlétben tartotta, hátha szüksége lesz rá, a másik kezét pedig reszketve ajánlotta fel az idegennek, hogy felsegítse. A férfi megfogta, próbálta magát felhúzni, ám a keze erőtlenül csúszott vissza a földre.

„Még egy elsős kislány is erősebben kapaszkodik” – nyugtatta magát Sarah. Ilyen állapotban valószínűleg nem tudna ártani neki.

– Ez így nem fog menni – állapította meg a lány. Leguggolt az alakhoz, hogy átkarolja a hónalja alatt, és úgy állítsa talpra. Ahogy átölelte, tenyere hozzáért a férfi csupasz, hideg, nedves bőréhez. Úgy rántotta el a kezét, mint aki megégette. Szegény ember kis híján felborult a hirtelen mozdulattól.

– Ezt vedd fel! – Sarah kibújt a kabátjából, zavartan odanyújtotta az idegennek, és elfordította a fejét. – Lehet, hogy kicsi rád, de mégsem mászkálhatsz pucéran!

A férfi előbb végignézett magán, majd a lányon, végül a kabátért nyúlt, azonban nem volt képes eléggé felemelni a kezét.

– Nincs elég erőm hozzá.

A felhők ismét tovasiklottak, a látási viszonyok pedig valamelyest javultak.

Sarah a férfi mögé lépett. Kezében még mindig ott volt a serpenyő. Nem akart megszabadulni ütött-kopott fegyverétől, mégis muszáj volt letennie, hogy segíthessen. Nyelt egy nagyot. Akármilyen szálnalmasan is festett, nem bízott az alakban.

De hát, mi mást tehetne?!

Miközben ráadta a ruhadarabot, tekintete az idegen csupasz hátát pásztázta.

„Elvonási tünetek” – csengtek fülében Bridget szavai. Megrázta a fejét, azonban nem sikerült maradéktalanul elhessegetnie magától a vonzó látvány emlékét.

Mégsem fantáziálhat egy – talán veszélyes – vadidegenről!

A férfi elég nevetségesen festett a kisméretű női kabátban, amely körbe sem ért rajta. Habár pont a lényegét nem takarta el, immár nagyjából fedte valami a testét.

A lány ismét fél térdre ereszkedett, és átkarolta. Most először volt alkalma közvetlen közletről az idegen arcába nézi. Meg akarta kérdezni, hogy készen áll-e, ám elakadt a lélegzete.

Szinte mást nem is látott az arcból, csak egy szempárt. Színét nem tudta volna megmondani a gyenge fény mellett, de az a tekintet! Volt benne valami különleges, melyet nem tudott pontosan megfogalmazni magának, ám egészen a lelke mélyéig hatolt. Teljesen rabul ejtette.

Még soha senki nem volt rá ezelőtt ilyen hatással!

Olyan ismerősnek tűnt számára...

Látta volna már korábban is?

Nem, az kizárt! Emlékezne rá!

Amikor rájött, hogy túl sokáig bámulta a férfi igéző szemeit, szemérmesen lesütötte a pilláit. Nehezen tudta magát kivonni a hatása alól. Megköszörülte a torkát, végül nagy nehezen kibökte a kérdést:

– Készen állsz?

– Igen. – Az idegen mély, ám gyenge hangja nem hatott túl meggyőzően.

Megkíséreltek felállni, azonban a férfit nem bírták el a lábai, a lány pedig nem számított ekkora súlyra, így mind a ketten a földön landoltak. Sarah feje nagyot koppant. Fájdalmasan nyöszörgött, és megdörzsölte a tarkóját.

– Kicsit kapd össze magad! Nem bírlak egyedül felemelni, ahhoz túl nehéz vagy!

Újra nekifutottak, ezúttal sikerrel. Sarah alig jutott levegőhöz az erőlködéstől, a férfi lábai pedig úgy reszkettek, hogy azt hitte, megint elesnek.

Csigalassúsággal, de elértek az ajtóig. Ott a lány nekitámasztotta az idegent a falnak, hogy felszabadítsa egyik kezét, amíg kinyitja az ajtót, majd betámogatta a liftbe.

Bántotta szemüket az erős fény. A férfi azon nyomban lerogyott; hátát és fejét a felvonó oldalának támasztotta, szemeit becsukta.

Miután megnyomta a gombot, a lány fáradtan leült mellé. Szaporán pihegett a megerőltetéstől. Amíg felértek a hatodikra, némán ültek egymás mellett, csupán a lift tompa zaja és az izzó villódzásának pattogása törte meg a csendet. Sarah néha lopva-hunyorogva a férfira pillantott. Mire kezdte volna megszokni a pislákoló fényt, addigra a felvonó jelezte, hogy a kívánt szintre értek.

Nagy nehézségek árán ismét talpra állította az idegent, és elbotorkáltak a folyosó végéig. Kinyitotta a lakás ajtaját, melyen csaknem úgy estek be.

Jobb oldalt egy konyhasarkot alakítottak ki, mellette helyezkedett el a vizesblokk, a lakás többi részét a szoba alkotta. Az ajtóval szemben, a szoba bal oldali falán volt elhelyezve egy nagy franciaágy. A lány odavonszolta a férfit, és rádöntötte a bevetetlen ágyra.

Villanyt kapcsolt. Ekkor vette észre, hogy a kabát jócskán szétnyílt. Igyekezett másra figyelni, azonban a csupasz test mágnesként vonzotta a tekintetét. Kínjában azt sem tudta, mit csináljon. Az arca lángolt, összevissza lépkedett, kapkodott, rárápillantott a férfire, ám nem mert a szemébe nézni.

Eközben az idegen a külvilágból semmit nem érzékelve, behunyta szemmel feküdt.

– Ezt talán vegyük le, és bújj a takaró alá – mondta határozatlanul Sarah a kabátra mutatva.

– Segíts, kérlek! – súgta elhaló hangon a férfi, aki képtelen volt megmozdulni. Sarah sejtette, hogy az összes erejét felemésztette eljutni a lakásig, hiszen még a szemei kinyitása is megerőltető feladatnak bizonyult számára.

A lány átfordította előbb egyik, majd a másik oldalára – közben próbált nem arra gondolni, hogy épp most vetköztet meztelenre egy jóvágású, idegen pasit a saját ágyában –, és lehúzta róla a kabátot.

Mindeddig nem volt alkalma tüzetesebben megnézni a férfi testét, ezért csak ekkor figyelt fel a sérüléseire: számtalan zúzódás, véraláfutás borította a mellkasát, a hátát, az arcát, a kezét, a combját...

Sietve rádobta a paplant.

Volt pár sekély vágás a kezén és az oldalán.

– Ezt fertőtleníteni kell – jelentette ki Sarah ellentmondást nem tűrően, hogy palástolja feldúltságát.

– Nem szükséges. Csupán pihennem kell.

– Még mit nem! Aztán elfertőződik! – Azzal kirohant fertőtlenítőért és egy kis vattáért a fürdőbe. – Kicsit csípni fog – figyelmeztette, ám az idegen arca meg sem rezdült, amikor a sebhez nyomta a vattapamacsot. Miután végzett a művelettel, megérintette a férfi arcán és mellkasán lévő zúzódásokat. Ujjaival jól ki tudta tapintani a duzzanatot a hideg bőr alatt.

„Milyen fájdalmai lehetnek!” – sajnálkozott.

A férfi a lányra emelte megfáradt tekintetét, aki beleveszett a varázslatos, zöld szempárba. Sarah ijedten húzta el kezét, és zavarában meredten bámulni kezdte az egyik mélyebb vágást. Úgy érezte, az idegen egészen mélyen beelát.

Talán még azt is észreveszi, hogy a pillantásától egészen görcsbe rándult a gyomra!

– Sajnálom, csak meg akartam nézni, mennyire komolyak a sérüléseid – hebegte.

A férfi ismét lehunyta a szemeit.

– Én Sarah Hawkins vagyok. Téged hogy hívnak?

– Ronael – felelte továbbra is csukott szemmel.

– Milyen idegenül cseng a neved! Külföldi vagy? És mi történt veled? Ki támadt rád? És miért? Hová tűntek a ruháid? – faggatózott Sarah. Azonban a válaszra kénytelen volt várni: a férfi mély álomba merült.

– Készíték neked elő ruhákat – mondta a lány, hátha még eljutnak szavai a férfi tudatáig.

„Még jó, hogy Jeff nem ért ide a cuccaiért! Talán jók lesznek rá a ruhái” – reménykedett, miközben egy, korábban a szekrény mélyére rejtett dobozból előhalászott néhány ruhadarabot. Ráhelyezte őket az egyik konyhaszékre, alá pedig egy bakancsot csúsztatott.

Még percekig ácsorgott az ágy végénél. Úgy festett, Ronael az igazak álmát alussza, így nem kellett attól tartania, hogy váratlanul összetalálkozik a tekintetük. A férfi mágikus szemei ezúttal nem vonták el a figyelmét, így alaposan szemügyre vette nem várt vendégét.

Kócos, barna haja rövidre volt nyírva, határozott álla pedig olyan simának tűnt, mintha az imént borotválkozott volna. Harminc év körülinek látszott. Habár a legsármosabb férfiakkal nem vehette volna fel a versenyt, klasszikus vonásai vonzóvá tették az arcát.

A lány figyelte a férfi mellkasának egyenletes hullámzását. Meglehetősen hűvös volt a szobában, ezért nyakig be akarta takarni, nehogy még meg is fázzon. Felemelte a paplant. Pusztán egy pillantást vetett alá... Éhes szemei kikerekedtek a látványtól.

Am ekkor Ronael felnyögött. Sarah keze a takarót markolva megállt a levegőben, és visszafojtotta lélegzetét. Azonban a férfi nem ébredt fel. A lány gondosan betakarta, és elszégyellte magát a miatt, amire vetemedni merészelt.

„És én hol fogok aludni?” – tette fel magának a kérdést.

Tekintete az ablak alatt lévő, ormótlan fotelra tévedt.

Vagy az, vagy a padló, mert ő aztán be nem fekszik egy meztelen idegen mellé, még akkor sem, ha veszettül vonzó!

Fáradtan levetette bakancsát, garbóját, szoknyáját lehúzta a farmer fölül, a többi ruhát viszont magán hagyta. Lekapcsolta a villanyt, majd kitapogatta az ágy mellett a padlón az ágytakarót, megfogta, és odahúzta a fotelhoz. Úgy, ahogy volt, ruhástól belekuporodott. Egész kényelmesnek találta.

Gondolatai a férfi körül kalandoztak. Azon mélézött, nem kéne-e valahogyan mégis kórházba vinnie, azonban ismerve szomszédai segítőkészségét, esélytelennek tartotta. Remélte, hogy nincs belső vérzése vagy életveszélyes zúzódása. Elhatározta, hogy reggel mindenképpen eljuttatja egy kórházba.

Agya egyre inkább eltompult, ám egy belső hang óvatosságra intette: az alvó alak akármilyen ártalmatlannak is festett abban a pillanatban, akár meg is támadhatja az éjszaka folyamán! A szíve mélyén biztos volt benne, hogy ez képtelenség, de fő a biztonság!

A mágikus tekintet nem vette el teljesen az eszét: félálomban kibotorkált a konyhapulthoz, előhúzott a fiókból egy nagykést, a tűzhelyről pedig felkapott egy mosatlan serpenyőt, aztán visszagömbölyödött a fotelba. Az ágytakaró alatt egyik kezében az egyik, másik kezében a másik eszközt szorította.

Nyugtalanul figyelte a férfit, ám lassacskán kezdtek elmosódni szeme előtt a körvonalak. Álomba szenderült.

*

A nappal győzedelmeskedett az éjszaka felett. Aranyszínű napsugarak szűrődtek be a sötétítőfüggönyök között, amikor Sarah ébredezni kezdett. Átbillentette fejét balra, de akkor pont a szemébe tűzött a fény, ezért visszafordult. Nem találta a helyét.

„Valami nem stimmel ezzel az ágygal! Nem így szoktam benne feküdni” – fészkelődött.

Különös érzés lett rajta úrrá, mintha valaki figyelné.

Kinyitotta a szemét. Félhomály uralkodott a szobán, azonban az feltűnt neki, hogy a megszokottól eltérő szögben látja a dolgokat. Ahogy körbejártatta tekintetét, a közvetlen közelében egy arccal találta magát szemközt.

Még nem volt teljesen magánál. Az ijedelem hatására az adrenalinszintje az egekbe szökkent. A tenyerében érzett valami keménységet, amit egy sikkantás kíséretében az arc felé lendített.

Talált!

A szíve majd' kiugrott a helyéről, ő pedig úgy pattant ki a fotelból, mintha skorpiót sejtett volna maga alatt. Erősen markolva maga elé tartotta a serpenyőt. Észrevette a földön a kést,

mely az éjszaka folyamán kicsúszott a kezéből. Egy szempillantás alatt felkapta, és visszahelyezkedett védekező pozícióba.

Az idegennek láthatóan meg sem kottyant a „megserpenyőzés”.

A lány idegesen pislogott maga mögé.

Ha ez az alak rátámad, csak az ablakon tud kiugrani – ami a hatodikról nem olyan jó móka.

– Nyugodj meg, kérlek! Nem bántalak – dörzsölte meg a férfi az ütés nyomát.

Lassan kezdtek derengeni a lány előtt az éjszaka történetek, bár abban még nem volt biztos, hogy mi volt belőle valóság, és mi álom.

Az erőszakos alak, aki feldöntötte, a meztelen idegen, Ronael... Legalább most fel van öltözve.

Már majdnem leeresztette a kezeit, amikor eszébe jutott, hogy még mindig nem tudja, miért verték meg ezt az embert.

Lehet, hogy ki akarta rabolni a másikat, csak megjárta, vagy megerőszkolt valakit, és annak a lánynak a testvére állt rajta bosszút, vagy még rosszabb!

Az emberi képzelet elképesztő dolgokat képes teremteni, ha önmaga rémítéséről van szó.

– Hidd el, nem követtem el semmi rosszat – mondta higgadtan a férfi, mintha olvasna a lány gondolataiban.

Sarah az idegen szeméibe nézve elbizonytalanodott. Éppen olyan hatással volt rá, mint amikor először találkozott a tekintetük. Immár nem – csak – az ijedelemtől zakatolt olyan hevesen a szíve. Kezében megremegett a kés.

A férfi ábrázatáról hiába akart bármit is leolvasni, ugyanis semmiféle érzelmnek nem mutatta nyomát. Tekintete nyílt, ám komoly volt, talán kissé merev is, akárcsak délceg tartása.

Vívódott magában, végül leeresztette a konyhai eszközöket, de azért nem engedte el egyiket sem.

– Sajnálom, ha megijesztettek, nem állt szándékomban.

– Persze. Ő, sajnálom, hogy leütöttek. Hadd nézzem meg a sérüléseidet! Remélem, nem fertőzödtek el a vágások!

Ronael nem mozdult a csöppnyi szoba közepéről.

A lány a fotelba dobta védekező eszközeit, megfordult és elhúzta a függönyöket. A fényes sugarak miatt mindkettejük szeme káprázott.

Sarah odalépett a férfihoz, és a sebet keresve gyengéden felhúzta a póló bal ujját.

– Biztosan rosszul emlékszem, és a másik kezeden van – tekerte fel a ruha jobb oldali ujját is. Ronael szótlanul tűrte, ám a lány ott sem talált semmit. Ismét a bal kezét vizslatta. Nincs. Egymás mellé emelte a kezeit, forgatta, de a férfi bőre innen is, onnan is makulátlan volt, vágásoknak semmi nyoma. Még egy apró karcolás sem látszott.

A lány felnézett az idegen arcába. Tisztán emlékezett rá, hogy az arca bal oldali járomcsontján volt egy csúnya véraláfutás.

Eltűnt!

Megtapogatta, de nem érzett dudort.

Szemtelenül lehúzta Ronaelről a pólót. A férfi nem ellenkezett, ábrázata szenvtelen maradt.

Sarah körbejárta, tüzetesen megvizsgálta a hátát és a mellkasát, végigsimított rajtuk, azonban semmit nem talált. Se egy zúzódást, se egy icipici sebet... Egyáltalán semmit!

Nagy érdeklődésében már majdnem elkezdte kigombolni a férfi farmerjét is, mert ellenőrizni akarta, hogy a combján lévő sérülés is felszívódott-e, de az már mégiscsak több lett volna a soknál. És nem szerette volna, ha vendége félreérti a szándékát.

Tett egy lépést hátra, és visszaadta a pólót.

– Ezt nem értem. Tele volt a tested zúzódásokkal!

– Rövid idő alatt regenerálódik a szervezetem.

Sarah értetlenül nézett rá. Abban egyezett meg magával, hogy biztos csak a megrázkódtatás miatt képzelte súlyosabbnak a sérüléseket.

– Éhes vagy?

A férfi bólintott.

A lány megfogta a kenyeret, és a vágódeszkára helyezte. Már kissé megszikkadt, azonban csak az volt otthon. Vágott pár szeletet.

Benézett a hűtőbe. Kongott az ürességtől. Talált benn egy zacskót. Szétrnyitotta. Iszonyatos bűz csapta meg az orrát. Valaha felvágott volt, most már csak egy szőrös kupac. Kis híján elkezdett öklendezni tőle, úgyhogy gyorsan bedobta a kukába.

Talált egy kis vajat. Kitette a konyhaasztalra. Nem sok, de csak ez volt otthon.

– Helyezd magad kényelembe – mutatott az egyik székre, mert az idegen még mindig csak álldogált.

A lány megkente a kenyérkaréjokat, és rátette két tányérra. Az egyiket Ronael elé rakta, a másikkal a kezében pedig felült a konyhapultra. Ez alkalommal sem volt hajlandó az asztalnál étkezni.

A férfi úgy falt, mintha már hosszú ideje éhezett volna. Sarah még alig harapott párat, amikor a másik már el is fogyasztotta a reggelijét.

– Kérsz még?

Ismét biccentés volt a válasz.

A lány leugrott a pultról, csinált még két szendvicset, töltött két bögre tejet, majd visszaült.

– Szóval – kezdte a lány tettetett könnyedséggel –, mi történt tegnap este?

– Itt tértem magamhoz, ahol rám találtál. Nagyon gyenge voltam. Segítséget akartam kérni attól a férfitől, de azt hiszem, nem a megfelelő emberhez fordultam – mesélte az idegen két

falat között. Hangja mindvégig tárgyilagos maradt. – Kérdezte, hogy hol a tárcám, hol tartom a zsét? Mondtam, hogy nem tudom, az mit jelent, ám nem akart hinni nekem. Aztán elkezdett ütni...

– És hol hagytad el a ruháidat?

– Nekem nincsenek ruháim.

– Akkor mit szoktál viselni?

– Az angyalok nem hordanak ruhát. Rendes körülmények között testünk nincs.

Sarah szájában megállt a falat. Azt hitte, rosszul hall.

– Angyalok?

– Igen.

– Szóval azt állítod, te egy angyal vagy?

– Igen.

– Persze, én meg Szűz Mária.

– Az lehetetlen! Találkoztam vele a Mennyben!

A lány megütközve nézett Ronaelre. Megijesztette a férfi komolysága.

„Basszus, ez a szerencsétlen tényleg azt hiszi, hogy egy angyal!” – gondolta, aztán hangosan így folytatta:

– És persze a mennyből pottyantál ide...

– Gyakorlatilag igen. Itt materializálódtam.

– Materializálódtál – visszhangozta hitetlenül a lány.

– Igen, testet öltöttem.

– És hol vannak a szárnyaid?

– Nincsenek.

– De az angyaloknak van! Olyan kis édes, pufók, göndör hajjú lények, szép fehér szárnyakkal.

– A művészi szabadság miatt ábrázolnak bennünket így.

– Figyelj, vagy jól elagyabugyáltak tegnap, vagy szétdrogoztad az agyadat, vagy én ütöttem túl nagyot, de ebből most elég! Nem akarom tovább hallgatni ezt a sületlenséget! – kiáltott türelmetlenül, majd az ártatlan tekintete ellenére kihúzta

Ronael alól a széket, és a nyitott ajtó felé tolta. – Úgy látom, életben maradsz, úgyhogy mehatsz az istened hírével, csak engem hagyj békén! A ruhákat megtarthatod! – azzal becsapta maga mögött az ajtót, és rátolta a biztonsági reteszt.

„Pedig olyan gyönyörű szemei voltak! Túl szép volt, hogy igaz legyen! Vagyis normális” – sóhajtott szomorúan.

Ahogy megfordult, ott állt előtte a férfi.

Sarah felsikoltott. A konyhaasztal mögé futott, és felkapta a pultról az első keze ügyébe eső dolgot. Pechjére egy kenőkést sikerült megragadnia. A másodperc tört része alatt felfogta, hogy az idegent ezzel legfeljebb összevajazni tudja. Lecsapta a pultra, majd megragadta helyette azt, amivel a kenyeret szelte, és hegyét a férfi felé fordította.

– Ezt hogy csináltad? Hogy kerültél ide? Most zártalak ki! – Az ajtó és az idegen között ingázott a tekintete. A retesz még mindig a helyén volt.

– Kérlek, tedd azt le! Nincs rá szükséged. – Ronael hangja nyugodtan csengett.

– Nem! Válaszolj!

– Az angyalok a gondolat erejével tudnak közlekedni, még emberi alakban is. Pusztán egy szempillantás alatt eljutunk bárhová.

– Ne gyere már megint ezzel az angyal szarsággal! Hogyan csináltad?!

– Az imént mondtam: a gondolatommal. Kérlek, tedd le a kést! Mint már mondtam, nem áll szándékomban bántani téged – közelített a férfi a remegő kezű lány felé. – Éppen ellenkezőleg: segítségre van szükségem. A te segítségedre van szükségem!

– Igen, segítségre: egy pszichiáterre meg egy halom dilibogyóra! Ne gyere közelebb, mert esküszöm, hogy beléd állítom! – hadonászott a késsel Sarah, majd hangos kiabálásba kezdett. – Segítség! Segítség! Egy örült tart fogva!

Ronael kissé oldalra billentette a fejét, hunyorított egyet, és a lány némán tátogott tovább. Ő úgy vélte, csak az izgalomtól ment el a hangja. Sírás fojtogatta. Biztosra vette, hogy most meghal.

„Nem! Még olyan fiatal vagyok! Élni akarok! – rimánkodott magában. – Még rengeteg helyen nem jártam, sok mindent ki kell még próbálnom! Ez nem történhet meg velem!”

– Kérlek, nyugodj meg, tényleg nem bántalak, azonban nem kockáztathatom meg, hogy lelepleződjek.

Sarah hangtalanul könnyezett, ám a kést még mindig nem eresztette le.

– Engedd meg, hogy mutassak valamit! – Ronael tett még egy lépést, és kinyújtotta két kezét. – Meg kell hozzá érintenem a fejedet.

Sarah hisztérikus állapotba került, azt hitte, a férfi ki akarja tekerni a nyakát. Összevissza vagdosta a levegőt a késsel egészen addig, míg Ronael nem hunyorított ismét.

Ekkor a lány egész testében megdermedt, a kés pedig kifordult a kezéből. Sarah többé nem volt ura a testének, képtelen volt irányítani a végtagjait. Úgy állt ott, akár egy lélegző szobor, csupán könnyes szemei pislogtak izgatottan.

A férfi odahajolt hozzá, és kezeit a halántékára helyezte, ő pedig felkészült rá, hogy itt a vég. Egy reccsenést várt, és a rég nem látott rokonait a fényben.

„Drága anyukám, most viszontlátlak!” – sóhajtott magában.

Először valóban soha nem tapasztalt fényesség vakította el, ám a családtagok nem voltak sehol. Ehelyett képek villantak fel. Elsőként a Föld. Mintha egy űrhajóról készítették volna a felvételt. Káprázatos látvány volt!

Aztán örült sebességgel zuhanni kezdett lefelé. Ijesztő gyorsasággal közeledett a felszín felé, majd lelassult, és finoman ereszkedett alá.

Barátságos, gyönyörű tájak következtek: fehér hótól csillogó hegycsúcsok, kristálytisza tenger, óriási, a modern ember számára ismeretlen fajtájú fák, mezők, melyeket általa nem ismert, színes virágszőnyeg borított. Láttukra szívét elöntötte a melegség. Valahol mélyen sejtette, hogy ezek nem a saját érzései.

Áttetsző, különböző pasztellszínekben pompázó fényhalmazok suhantak a kies tájékon. Vonásaik az emberekre emlékeztettek, de mégsem azok voltak. Jóval nagyobbak, ám éles kontúrok nélkül – körvonalaik összemosódtak a környezetükkel.

A fénylényeket egy minden képzeletet felülmúlóan szép nő arca váltotta fel, aki hideg, kék szemeivel tekintett Sarah-ra, és rávillantotta kissé gúnyos, mindentudó mosolyát.

Majd egy ruhátlan emberpárt látott idilli környezetben.

Eddig csodálatos élmény volt.

Ám két fénylény egymásnak feszült – egy homokszínű és egy ezüstösen csillámló. Utóbbit kék tűznyalábok kötötték szorosan gúzsba.

Ezután ronda kis lények jelentek meg a látomásban, akik sötét üregekből nyúláltak Sarah felé.

Lángoló és romos városok, történelemkönyvből ismerős és kevésbé ismert arcok tűntek fel.

Majd a közelmúlt eseményeiről ugrottak be villanások: földrengések, földcsuszamlások, vulkánkitörések.

Ronael elengedte a lány fejét, és hátrébb lépett.

Sarah ismét képes volt mozogni. Talán a hangja is visszajött, azonban egyszerűen nem jutott szóhoz. Egészen elszédült az élménytől. Megkapaszkodott a pult szélében, hogy ne rogyjon össze. Még fel kellett dolgoznia az imént látott képeket. Szótlanul álltak egymás mellett.

– Ez... ez mi volt? – kérdezte még mindig kábán.

– Megmutattam a múltat.

Sarah kihúzta az egyik széket, leült, és az asztalra borult. Az agyában a fogaskerekek lassan újra forogni kezdtek.

– Ez nem lehet a valóság, biztosan csak álmodom az egészet – jelentette ki fásultan, majd felpattant, és befeküdt az ágyába. Behunyta a szemeit, közben azt ismételte először csak magában, aztán hangosan is, hogy ez csak álom. Várt egy kis ideig, mielőtt kinyitotta a szemeit. Az első pillantása a konyhapult felé tévedt. Ott állt az angyal, mielőtt lefeküdt. Most nem volt ott. Már majdnem fellélegzett, amikor észrevette, hogy az ágy másik oldalán szobrozik.

– Még mindig itt vagy?

– Igen.

– És még mindig azt állítod, hogy angyal vagy?

– Az vagyok.

– Nem egy földönkívülit vagy kísértetet látok, mint más normális ember, hanem egy angyalt. Azt hiszem, hallucinálok. Nem is te vagy örült, mivel csak kitaláltalak, hanem én! – szökkent ki az ágyból. – De ha ideképzellek, akkor meg magamban beszélek. Meg kell magamat nézetni. Keresnem kell egy dilidokit! Biztos a stressz. A sok idióta vendég kikészít. Duke már rég megmondta, hogy vegyek ki pár nap szabit, de nem hallgattam rá. Erre, tessék! Még hogy egy angyal!

Magára kapta a kabátját, belebújt a bakancsába, és nyúlt a kilincsért, amikor ellenállásba ütközött. Ronael ott termett előtte. A tekintetétől megremegett Sarah térde.

– Nem képzelődsz. Valóságos vagyok. Nézd csak! – Azzal a férfi megfogta a lány kezét, és az arcához érintette. – Érzed?

Hogyne érezte volna!

A pihe-puha bőr már a tegnapé volt, finom kezét dörzsölte a borosta.

– Rendben – mondta megadóan Sarah, és visszahuppant az egyik székre –, nem hallucinálok, és ezek szerint az angyalok is valóságosak. Ne haragudj, de még szoknom kell a gondolatot.

Pár percig némán nézték egymást. A férfi hagyta, hadd dolgozza fel a lány a hallottakat.

– És mégis, mit keres egy angyal a Földön?

– A Mennyek Kulcsát keresem.

– Hogy mit? Jól értettem, a Mennyek Kulcsát?

– Igen. Lucifer megszerezte.

Sarah nem akart hinni a fülének.

– Hát Lucifer is létezik?

Ronael méltóságteljesen biccentett.

– Hogy tudta ellopni a Kulcsot? És miért van rá szüksége? Ha itt keresed, akkor Lucifer köztünk van? Esetleg a közelben?

– Majd menet közben választ kapsz a kérdéseidre, ám most nincs vesztegetnivaló időnk. Mindenekelőtt meg kell keresnünk Bartaelt.

– Nekünk? Várjál csak! Nekem mi közöm az egészhez?

– Szükségem van valakire, aki segít elvegyülni az emberek között. Már több száz éve, hogy utoljára huzamosabb időt töltöttem a Földön, azóta számos jelentős változás történt, melyeket rövid látogatásaim alkalmával nem volt lehetőségem jobban megismerni. Attól tartok, túlságosan feltűnő lenne a viselkedésem, és ez gátolná a küldetésem végrehajtását.

– Bocs, de nem akarok egy meccset lejátszani Luciferrel a Kulcsért. Én még a sötétben is félek, úgyhogy rossz ajtón kopogtattál. Viszont – valamit firkált egy darab papírfecnyire – itt van Patrick címe és száma, ő elég örült fazon ahhoz, hogy segítsen. Tessék!

Ronael kezébe nyomta a papírt, és újra kitudszkolta a lakásból.

– Azért neked szurkolok! Hajrá! Sok szerencsét! – csettintett a nyelvével, és kacsintott búcsúzóul, majd bezárta az ajtót a férfi

arca előtt. Azonban amikor megfordult, ismét szembetalálkozott vele.

- Nem könnyű megszabadulni tőled!
- Tényleg szükségem van a segítségedre.

A lány csípőre tette a kezét.

– Rendben, segítek. De csak megkeresni azt a hogyishívjakot...

– Bartaelt.

– Ja, azt. Ki ő? És mit akarsz tőle? És hogy találjuk meg?

– Majd később elmondom, amit tudni szeretnél.

– Könyörgöm, ha titkolózol, akkor hogyan segítek?

– Ahogyan kívánod – adta meg magát az angyal. – Ő egy testvérem. Elvegyült az emberek világában mint megfigyelő.

– Élnek angyalok köztünk?

– Igen. Vannak informátoraink, akik tájékoztatnak bennünket, ha bármi szokatlan történik.

– Eldobom az agyam! És hogyan találjuk meg? Hol keressük?

A férfi behunyta a szemeit, és koncentrált. Pár pillanat múlva felnézett.

– Megvan.

Mielőtt Sarah bármit is szólhatott volna, Ronael megragadta a karját. Környezete egyszeriben elhomályosult, és forogni kezdett vele a világ. Rövid ideig olyan érzése volt, mintha a semmiben pörgött volna. Végül újra szilárd talajt érzett a talpa alatt, azonban még annyira kóválygott a feje, hogy a lábai kicsúsztak alóla, és egy tompa puffanással elhasalt. Beütötte a fejét és a könyökét. Fájt neki, ráadásul eldugultak a fülei, mint amikor hirtelen túl magasra kerül az ember.

Kinyitotta a szemeit, ám imbolygott vele a szoba, úgyhogy inkább ismét lehunyta, és a hátára fordulva várta, hogy elmúljon.

Kis idő elteltével újra felnézett. Ronael éppen fölé hajolt.

– Jól vagy? – hallotta a férfi hangját, amely mintha egy vastag falon szűrődött volna át.

– Azt hiszem, megvagyok – válaszolta. Lomhán felült, de még mindig csillagokat látott. – Csak rettentően szédülök. Alaposan bevertem a fejem.

A férfi előrenyújtotta a kezeit, és épp úgy fogta meg a halántékát, mint amikor a konyhában voltak.

Sarah már éppen ellenkezni akart, hogy most nagyon nem hiányzik neki, hogy még képek is villóddzanak a fejében, amikor az érintésből kiindulva kellemes melegség áradt szét benne. A fájdalom és a fülzúgása egy csapásra elmúlt.

Ronael elengedte és felegyenesedett. A lány még ülve maradt, úgy vette szemügyre a sötét szobát, melyet csak kevés napfény ért a bedeszkázott ablakokon keresztül. Szemébe ötlött egy másik alak, aki nem messze állt az angyal mögött. Rögtön felismerte az ismerős, fekete arcot.

– Szia, Barty! – pattant fel zavartan. – Hát te mit keresel itt?

– Szia, Sarah!

Ronael nem lepődött meg azon, hogy ők ketten ismerték egymást, vagy ha mégis, nem adta jelét.

– Ugye nem azt akard mondani, hogy a kedvenc utcazenészem egy angyal? – pislogott nagyokat a lány.

– De igen, az vagyok. Te pedig Ronael segítője, nemde?

– Ühüm. Ha valakiről, hát rólad biztosan nem gondoltam volna – nézett végig rajta Sarah. A férfi hosszú, rászta haja a derekáig ért, sötét arcát szakáll takarta, tarka ruhája piszkos volt. – Itt élsz?

– Igen.

Sarah ismét körbenézett. Fogalma sem volt róla, hol lehetnek. Egy romos, üres épületben tartózkodtak, talán már bontásra is ítélték. A csupasz falakról a tapéta itt-ott lejött, fűtés nem volt, és mintha kaparászást hallott volna a padló alól. Megborzongott. Talán egerek vagy patkányok lehettek.

– Szörnyű!

– Nem olyan rossz ez. Mások is laknak itt. Hajléktalanok. De ők most próbálnak összeszedni egy kis élelemre valót.

Habár Barty barátságosan viselkedett velem, mégis érezte, hogy most más, mint amikor az utcán szoktak találkozni. Általában két mondat után már záporoztak a férfiből a poénok, ezúttal viszont meglehetősen távolságtartó volt.

– Ne haragudj, Bartael, hogy siettetlek, de kérlek, mondd el, mit tudtál meg! – kanyarodott vissza a látogatásuk okához Ronael.

– Foglaljatok helyet – mutatott pár szutykos, rozoga székre a fekete angyal. Sarah attól félt, hogy összecuklik az ő pehelysúlya alatt, ezért óvatosan helyezte magát kényelembe.

– Jól informáltak téged, Lucifer rendelte el a Kulcs ellopását. Valószínűleg már rég nála van az Alvilágban. Vissza kell szereznetek tőle – csapott a közepébe Bartael.

– Hogy micsoda?! – hördült fel a lány. Lelki szemei előtt egy forró vízzel és jajveszékkel teli üst jelent meg, akik kínja felett egy hatalmas kecskeszarvas ördögfej nevet. Ilyesminek képzelte a poklot.

Még hogy ő belemásson egy forró üstbe!

– Ne aggódj, csak a felszínen van szüksége Ronaelnek az idegenvezetésedre, lemennie egyedül kell.

Ennek hallatán kicsit megkönnyebbült. Úgy festett, megmenekült az üsttől. Legalábbis egyelőre.

– Először a Lovasokat kell megtalálnotok. Van náluk valami, amire szükségetek lesz ahhoz, hogy ki tudjátok nyitni az Alvilág kapuját.

– A medálokra?

– Igen. Mindegyikük magánál hordja.

– Hogyan szerezzük meg tőlük, anélkül hogy feltűnne nekik a hiányuk? Ha észrevennék, hogy eltűntek, akkor rögtön

rájönnének a szándékunkra, és értesítenék Lucifert – töprengett Ronael.

– Van valamim, ami a segítségetekre lehet. – Bartael biccentett a fejével a másik angyalnak, hogy kövesse a sarokban lévő kopott íróasztalhoz. Kihúzta az egyik fiókot, és négy medált vett elő. Patkó alakjuk volt. Sarah hiába nyújtogatta a nyakát, nem sokat látott belőlük.

– Hiszen ezek...

– Csupán másolatok – vágott Ronael szavába Bartael. – Még hozzá megtévesztően pontos másolatok. Odalenn bizonyára számítanak valamiféle akcióra, ám nem tudják, milyen irányból várják a támadást. Ha a Lovasok azt hiszik, hogy az eredeti medál lóg a nyakukban, akkor lenn nem erre az átjáróra összpontosítanak. Így van a legnagyobb esélyünk visszaszerezni a Kulcsot.

– Honnan szerezted őket?

– Egy démontól. De miatta már nem kell aggódnod. És van még valami. Szükséged lesz a Kőre, hogy ne érezzék meg a közelségedet.

– Tudod, hol találjuk?

– Igen, egy másik földrészen, Franciaországban.

„Persze, Franciaországban! És gondolom, azt hiszik, hogy az én kontómra repkedhetnek! Csak álmodjanak róla!” – hóbörgött magában Sarah.

Közben Bartael a kezei közé fogta Ronael fejét, képeket mutatva a Kő pontos helyét illetően.

– Miből hagytok ki? Ezek szerint nincs rám tovább szükség, és már el is mehetek! – csattant fel gúnyosan a lány. Amennyire nem akart részt venni a Kulcs visszaszerzésében az elején, most éppen annyira bántotta, hogy lemarad valami fontos tudnivalóról.

Ronaeltól nem kapott túl sok információt, és még a jó öreg Barty is titkolózik előtte!

– Ne haragudj, de így gyorsabb – mentegetőzött Bartael. – Majd Ronael menet közben tájékoztat mindarról, amit okvetlenül tudnod kell.

– Minden Lovas idefenn van? – kérdezte a másik angyal, nem törődve Sarah kirohanásával.

– Igen. Idén már volt néhány vulkánkitörés, úgyhogy többször is cseréltek alakot. Háború felszínre törése nagy riadalmat okozott áprilisban, még légiforgalmi tilalmat is elrendeltek a nagy hamu miatt. Most viszont jobb lesz sietnetek, menjetek! Isten segedelme legyen veletek!

– Köszönöm.

Mielőtt útra keltek volna, Bartael elkapta a másik férfi karját.

– Semmi esetre sem engedheted, hogy lemenjen az Alvilágba! – súgta alig hallhatóan. Sokatmondó pillantást váltottak, majd mindketten a lányra szegezték tekintetüket, aki a szoba túlsó sarkában üldögélt dühös ábrázattal.

Ronael komolyan bólintott, majd odalépett Sarah-hoz, és megfogta a kezét. Ő már sejtette, hogy ebből megint egy utazás lesz. Tiltakozni akart, hogy még elköszönni sem volt ideje, és egyébként is, inkább menjenek haza busszal vagy gyalog, ám mire egy hang is elhagyhatta volna a száját, addigra ismét forogni kezdett vele a világ.

[Olvasd tovább a történetet könyvben!](#)